

[Thomsen.]

og det har allerede i adskillige Tilfælde vist sig at være umuligt. Dette Forhold vil jeg meget henstille til Indenrigsministeren at tage Hensyn til.

Lovforslaget forudsætter, at Henstandsbeløb skal være afdraget senest 1941. Hvordan har man i Grunden tænkt sig, at det vil være muligt for dem, som har haft Henstand behov, at betale indtil 25 pCt. ekstra i de kommende Terminer? Det lader sig i alt Fald ikke gøre, saa længe Bedrifterne giver Underskud, og da det væsentligst er 3½ og 4 pCt. Laantagere, der rammes, maa der ogsaa af den Grund allerede nu findes en Udvej, saa disse kan ligestilles med de øvrige Debitorer.

Endnu er der Mulighed for at lade Kapitalen yde sit Bidrag, men er der Vilje? Bliver dette Forslag gennemført, vil det sikkert senere vise sig umuligt, og derfor vil jeg gerne paa nærværende Tidspunkt bede den højtærede Indenrigsminister sige, om han er villig til at gennemføre Ændringer med det Maal for Øje, at Debitorer, der nu svarer en effektiv Rente paa 5—6 pCt., ogsaa kan faa den minimale Rentelettelse, som Konverteringen byder paa. Saafremt ikke Udvalget og Ministeren kan enes om en passende Form, maa vi forbeholde os at stille Ændringsforslag til anden Behandling.

Med Hensyn til Afsnit II, Renteudligningsfonden, som vi i Princippet ikke har noget imod, vil jeg gerne spørge, af hvilken Grund Debitorer med Laan paa ud over 60 000 Kr. skal straffes. Det er nemlig lidt vanskeligt at se, medmindre Regeringen ræsonnerer som saa, at denne Gruppe vælgermæssigt set ingen Rolle spiller. Saa tarveligt et Ræsonnement vil jeg dog se bort fra, saa længe der kan gives en anden Forklaring, der har Sandsynlighedens Præg.

Er det virkelig Meningen, at fattige Landmænd, der paa Grund af et utidssvarende Styre har sat maaske hele deres Formue over Styr paa noget større Ejendom, i Tilfælde af, at der skulde komme en Chance for at tjene noget af det tabte tilbage, skal indbetale forholdsvis store Beløb til en Fond, hvorfra de, selv om Tiderne igen bliver ugunstige, ikke kan vente at faa noget tilbage i samme Forhold, som de har betalt? Det vilde bl. a. betyde, at Jylland med de forholdsvis mange store, jeg kan tilføje: forgældede Ejendomme, der maaske ingen Fordel faar af Konverteringen, skal svare en ikke ubetydelig Skat til Øernes fede Egne med de mindre, men langt bedre Ejendomme. Det har ikke noget med Retfærdighed at gøre, men er for øvrigt ret analogt med den

Fortrinsstilling, som de fede Egne allerede har faaet gennem Sukkerordningen. Hvis de samme forfordelte Ejendomme nu skulde være saa uheldige at have Underskud i et Aar, hvor den almindelige Forrentningsprocent er 5 eller derover, saa var det rart at faa Anvisning paa, hvor de skal tage deres Bidrag til Renteudligningsfonden fra.

Hvis et saadant Eksperiment falder heldigt ud, kan man maaske gaa ud fra, at noget tilsvarende fremtidig skal praktiseres i Arbejdsløshedskasser og lignende Steder, saaledes at der svares Kontingent af den fulde Arbejdsløn, men kun gives Understøttelse til dem, der har den laveste Løn. En saadan Højsindethed har Landarbejderforbundet, saa vidt mig bekendt, ikke til Dato mærket noget til. Ogsaa Pensionsbidrag og Pensioner gaar jeg ud fra skal indbetales og fordeles efter lignende Principper, til Fordel for den lille Pensionist. Eller er det en Fremgangsmaade, der kun gælder Bønder?

Angaaende Afsnit III, Moratoriebestemmelserne, vil jeg gøre opmærksom paa, at det er urimeligt at afskære alle, der har opnaaet Akkord, fra at komme ind under denne Lov. De, som har faaet en Akkordordning i Tiden fra 22. November 1931 til 13. Marts 1933, har faaet denne Akkordordning uden Moratoriebestemmelser, og de bør derfor have Ret til at anmode om Moratorium, saafremt dette Lovforslag vedtages — medmindre da Gældsudvalget faar Paalæg om at betragte Akkorder fra netop denne Periode som ganske særlige Omstændigheder, som det hedder i § 21.

I § 27 støder man paa en anden Urimelighed, nemlig vedrørende Andragerens personlige Kvalifikationer: Andrageren skal i de sidste Aar have opfyldt sine Forpligtelser med Hensyn til Betaling af Skatter, Afgifter, Renter og Afdrag paa Gælden. Hedder det i Forslaget, altsaa uden Hensyn til, om Forrentningsprocenten har været negativ. Kort sagt, man forlanger, at vedkommende skal kunne hekse, og det maa altsaa endnu være lovligt i Aaret 1934.

Det, man her faar præsenteret for sig, er i Sammenligning med den Kriseplan, som Landbrugernes Sammenslutning har udarbejdet, og som er tilstillet alle ærede Medlemmer af dette høje Ting, skal vi sige det mildt, ikke særlig beundringsværdigt. I L. S.-Planen er vist, ikke alene hvordan Rentabilitet kan tilvejebringes og Købekraft skabes paa en rimelig Maade, men ogsaa, hvordan de forskellige Ejendomsstørrelser og Driftsgrupper i Landets forskellige Egne kan ligestilles. Det forelig-